

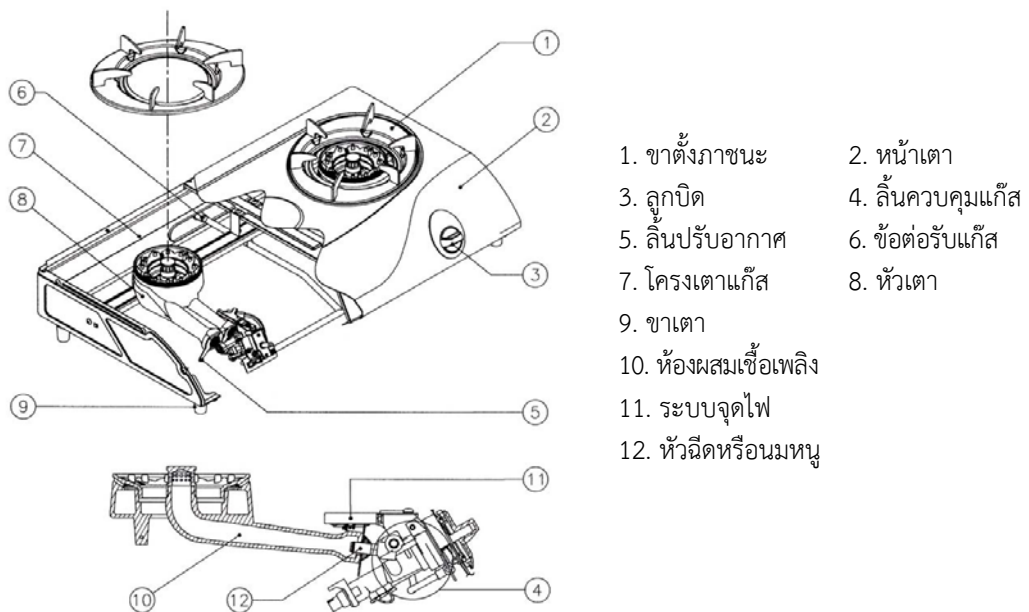
บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 นิยามของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน

เตาหุงต้มในครัวเรือนใช้กับแก๊สปิโตรเลียมเหลว หรือเรียกโดยทั่วไปว่าเตาแก๊ส หุงต้มในครัวเรือนตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. 2312-2549 [1] หมายถึง เตาหุงต้ม ซึ่งใช้ในครัวเรือนโดยใช้แก๊สปิโตรเลียมเหลวเป็นเชื้อเพลิง มีปริมาณการใช้แก๊สสูงสุดของแต่ละหัวเตา จะต้องไม่เกิน 5.78 kW หรือ 0.42 kg/hr และรวมทุกหัวเตาต้องไม่เกิน 13.76 kW หรือ 1 kg/hr ซึ่งปริมาณการใช้แก๊สสูงสุดของแต่ละหัวเตาจะแตกต่างจากค่าที่ระบุได้ไม่เกินบวกลบร้อยละ 10 และมีความดันแก๊สไม่เกิน 280 mmH₂O มีส่วนประกอบทั่วไปดังแสดงในภาพที่ 2.1

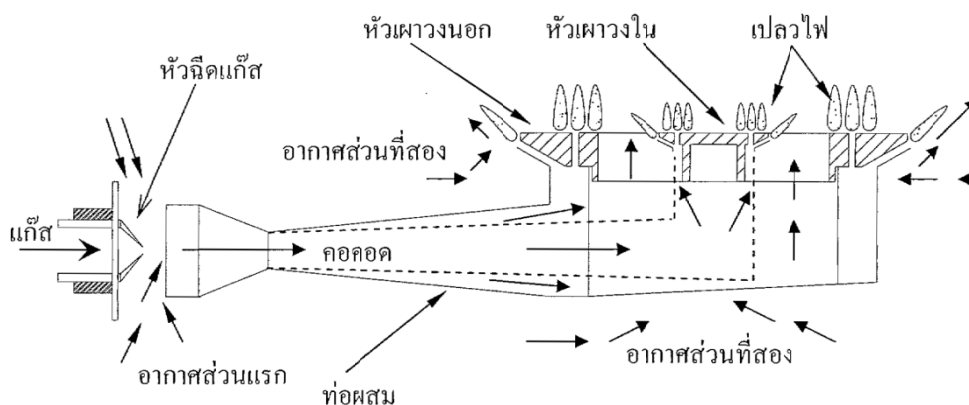

ภาพที่ 2.1 ส่วนประกอบทั่วไปของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน [1]

2.1.2 หลักการทำงานของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน [1]

ส่วนประกอบหลักของหัวเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนมาตรฐานประกอบด้วย ส่วนหลัก ๆ สามส่วน คือ ท่อผสม (mixing tube) หัวเผา (burner head หรือ cap) และรูพ่นแก๊ส (injector orifice) ดังแสดงในภาพที่ 2.2 ท่อผสมส่วนใหญ่ที่ทำจากเหล็กหล่อ ได้รับการออกแบบให้มีลักษณะเป็นคอขวด (throat) ใกล้เคียงบริเวณทางเข้าของแก๊สและอากาศส่วนแรก (primary air) เพื่อผลทางด้านอากาศพลศาสตร์ของการไหลในท่อ โดยอาจมีมากกว่าหนึ่งท่อนก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การออกแบบเพื่อผลของ การปรับเปลี่ยนอัตราไหลของแก๊สหรือค่า Turn - down ratio

ของเตาหัวเผาส่วนใหญ่จะทำจากทองเหลือง มีรูปร่างได้หลายแบบขึ้นอยู่กับการใช้งาน เช่น อาจเป็นแผ่นวงกลมตัน (cap) หรือเป็นแผ่นวงแหวน (ring) และอาจมีจำนวนมากกว่าหนึ่งวงแหวนก็ได้ ที่ขอบวงแหวนด้านล่างตรงที่สัมผัสกับขอบท่อผสมทำเป็นบานูน และถูกเจาะเป็นร่อง ๆ จำนวนหลายร่องในแนวรัศมี เพื่อทำหน้าที่เป็น รูกระจายแก๊ส (burner port) และเปลวไฟที่ติดอยู่เหนือรูกระจายแก๊ส ให้กระทยอย่างสม่ำเสมอกับภาชนะหุงต้มที่จะวางอยู่เหนือหัวเผา

ภาพที่ 2.2 โครงสร้างของหัวเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน [1]

การทำงานของเตาแก๊สหุงต้มเริ่มจากแก๊สความดันต่ำที่ใช้งานตามปกติประมาณ 6.25 ถึง 70 mmH₂O ถูกพ่นออกจากรูพ่นแก๊สเข้าไปในท่อผสม ขณะเดียวกันอากาศส่วนแรก (primary air) ที่อยู่บริเวณใกล้ ๆ จะถูกชักนำผ่านช่องอากาศส่วนแรก เข้าไปในท่อผสมพร้อม ๆ กับแก๊ส โดยอาศัยการถ่ายเทโมเมนตัมระหว่างแก๊สและอากาศโดยรอบ ด้วยวิธีการดังกล่าวอากาศส่วนแรกจะมีค่าประมาณ 50 – 70 % ของปริมาณอากาศที่จำเป็นเพื่อการเผาไหม้ที่สมบรูณ์ (stoichiometric air) และมีความเป็นไปได้ที่จะทำให้อากาศส่วนแรกนี้มีค่าถึง 100 % ขึ้นอยู่กับความดันของแก๊สที่ใช้ จากนั้นส่วนผสมของอากาศส่วนแรกและแก๊สจะไหลผ่านรูพ่นแก๊สและถูกจุดประกายไฟ ซึ่งการจุดติดไฟที่เหมาะสม เช่น ใช้เปลวล้อ (pilot flame) หรือการ spark ขณะเดียวกันอากาศส่วนที่สอง (secondary air) ซึ่งจะถูกระบายเข้ามาจากทางด้านข้างเปลวไฟ และจากด้านล่างของหัวเผา ซึ่งทำเป็นช่องว่างไว้ระหว่างหัวเผากับวงแหวน โดยอาศัยการถ่ายเทโมเมนตัมและแรงลอยตัวของแก๊สร้อนที่จะขยายตัวและลอยสูงขึ้น ช่วยทำให้อากาศโดยรอบที่เย็นกว่าถูกดูดเข้ามาผสมกับเปลวไฟได้มากขึ้นและส่งผลให้เกิดการเผาไหม้สมบรูณ์ดียิ่งขึ้น

2.1.3 ชนิดของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน [3]

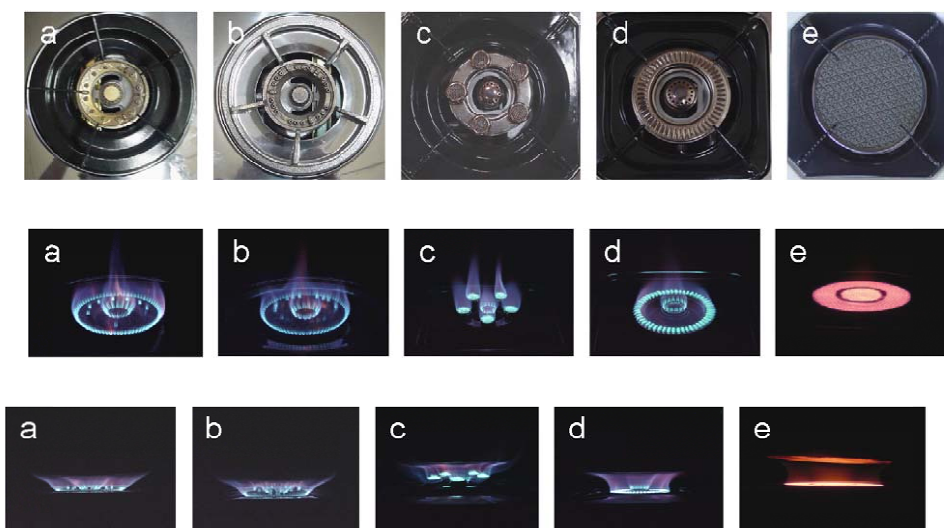
เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนที่มีจำหน่ายในท้องตลาดมีหลายชนิดโดยส่วนใหญ่แบ่งตามลักษณะของหัวเตาได้ดังนี้คือ

1) เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนแบบมาตรฐาน radial slotted ports เป็นแบบที่นิยมใช้กันมากที่สุดในตลาด ดังแสดงในภาพที่ 2.3a และ 2.3b

2) เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนแบบ vertical ports เริ่มมีวางขายในท้องตลาดแต่ยังใช้ไม่แพร่หลายนักดังแสดงในภาพที่ 2.3c

3) เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนแบบ whirl pots เริ่มมีวางขายในท้องตลาด แต่ยังไม่แพร่หลายนักดังแสดงในภาพที่ 2.3d

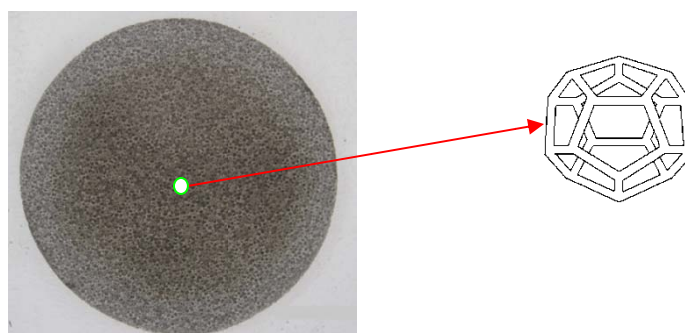
4) เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนแบบ porous ceramic มีการใช้งานค่อนข้างน้อย ทำงานโดยอาศัยการแผ่รังสีความร้อน เหมาะกับงานเฉพาะอย่าง เช่น ปิ้ง ย่าง เป็นต้น แต่ราคาค่อนข้างแพงดังแสดงในภาพที่ 2.3e

ภาพที่ 2.3 หัวเตาแก๊สหุงต้มและลักษณะของเปลวไฟของหัวเตาแก๊สชนิดต่าง ๆ [3]

2.1.4 คุณสมบัติของวัสดุพอร์น และวัสดุพอร์นชนิดเซลล์ลาร์เปิด

วัสดุพอร์นที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้นั้นเป็นวัสดุพอร์นเซลล์ลาร์เปิดชนิดโลหะผสมชนิดนิกเกิล – โครม (Nickel – Chrome, Ni-Cr) ดังแสดงในภาพที่ 2.4 [4] และสมบัติทางกายภาพแสดงไว้ในตารางที่ 2.1

ภาพที่ 2.4 วัสดุพอร์นแบบเซลล์ลาร์เปิดชนิด นิกเกิล-โครม (Ni-Cr)

ตารางที่ 2.1 สมบัติทางกายภาพของวัสดุพรุน [4]

Material	Porosity, ϕ	PPI	x_0	τ	β (m^{-1})
Ni-Cr	0.951	23.5	10 cm	2.932	287.5

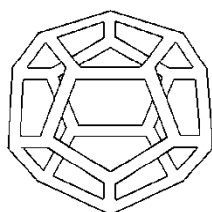
จากตารางที่ 2.1 จพบพบว่าตัวแปร β คือ สัมประสิทธิ์การสูญสลาย (extinction coefficient) หมายถึง ค่าของความสามารถในการกระเจิงรังสีความร้อน (radiation scattering) และการดูดซับรังสีความเข้ม (radiation absorption) สำหรับวัสดุพรุนชนิดเซลล์ลูนาร์เปิดสามารถหาได้จากแบบจำลองของ Kamiuto [5] ดังแสดงในภาพที่ 2.5 ส่งผลให้มีการคำนวณหาค่า β ดังนี้

$$\beta = \frac{\pi}{4} \left[\frac{6}{\pi} \right]^{\frac{2}{3}} w^2 + \frac{4w}{\sqrt{\pi}} (1-w) / [D_c (1-w)] \quad (2.1)$$

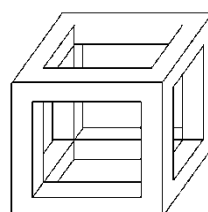
$$w = 0.5 + \cos \left[\frac{1}{3} \cos^{-1} (2\phi - 1) + \frac{4}{3} \pi \right] \quad (2.2)$$

$$D_c = 0.0254 / PPI \quad (2.3)$$

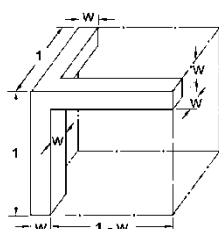
เมื่อ β คือ สัมประสิทธิ์การสูญสลาย (extinction coefficient), w คือ ความกว้างไร้หน่วยของพื้นที่หน้าตัดแท่งค่าเซลล์ของเซลล์เปิด (dimensionless width of a strut with a square cross section), PPI คือ จำนวนรูพรุนต่อหนึ่งหน่วยนิ้ว (pores per inch, PPI) และ D_c หมายถึง เส้นผ่าศูนย์กลางของเซลล์สมมุติ (nominal cell diameter, m)

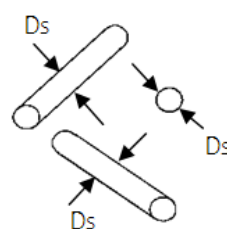
(ก) ผลึกแบบห้าเหลี่ยมสิบสองหน้า (pentagonal dodecahedron)

(ข) ผลึกเซลล์หนึ่งหน่วย (Unit cell)

(ค) รูปแบบการจัดแบ่งเซลล์แบบใหม่

(ง) แท่งค้ำและจุดต่อสมมูลการแผ่รังสีกระจาย (equivalent strut scattered)

ภาพที่ 2.5 ขั้นตอนการจัดรูปแบบโครงสร้างเซลล์ของโฟมเซลล์เปิดที่มีผลต่อการแผ่รังสี [5]

พิจารณาภาพที่ 2.5(ก) เซลของวัสดุพูนชนิดเซลล์ลาร์เปิด (open-cellular porous material) จะมีลักษณะโครงสร้างผลึกเป็นแบบห้าเหลี่ยมสิบสองหน้า ทำให้ง่ายต่อการนำไปคำนวณ ดังนั้น Kamiuto [5] จึงเปลี่ยนโครงสร้างแบบห้าเหลี่ยมสิบสองหน้าให้เป็นแบบเซลล์หนึ่งหน่วย (unit cell) ตามหลักการของดูลเนฟ (Dul'nev model) ดังภาพที่ 2.5(ข) ด้วยรูปร่างแบบนี้ส่งผลทำให้พื้นที่ที่มีอิทธิพลต่อการแผ่รังสีความร้อนมีเพียงแท่งค้ำ 3 แท่ง เท่านั้น ดังภาพที่ 2.5(ค) อย่างไรก็ตามในการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะของวัสดุพูนชนิดเซลล์ลาร์เปิดนี้ โดยทั่วไปจะกำหนดในรูปของเส้นผ่าศูนย์กลางสมมูลของแท่งค้ำ (equivalent strut diameter, DS) ดังนั้นเพื่อให้สะดวกต่อการเลือกใช้และคำนวณ จึงเปลี่ยนให้เป็นรูปทรงกระบอก สำหรับแท่งค้ำทรงกระบอกในตำแหน่งแนวตั้ง พื้นที่หน้าตัดของแท่งค้ำเท่านั้นที่มีผลต่อรังสีตกกระทบที่แผ่เข้ามายังโครงสร้างแบบนี้ จึงกำหนดให้แท่งค้ำในแนวตั้ง คล้ายเป็นจตุรรมหรือมีรูปร่างเป็นทรงกลมที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเท่ากับ D_s ดังแสดงในภาพที่ 2.5(ง)

สำหรับตัวแปร τ ที่ปรากฏในตารางที่ 2.1 เช่นเดียวกับตัวแปร β คือ ความหนาเชิงแสง (Optical thickness) เป็นเทอมไร้หน่วยของค่าสัมประสิทธิ์การลื่นสูญ โดยพิจารณาแค่เพียงความหนาทางกายภาพ (physical thickness, x_0) ของวัสดุพูน ซึ่งคำนวณจาก

$$\tau = \beta x_0 \quad (2.4)$$

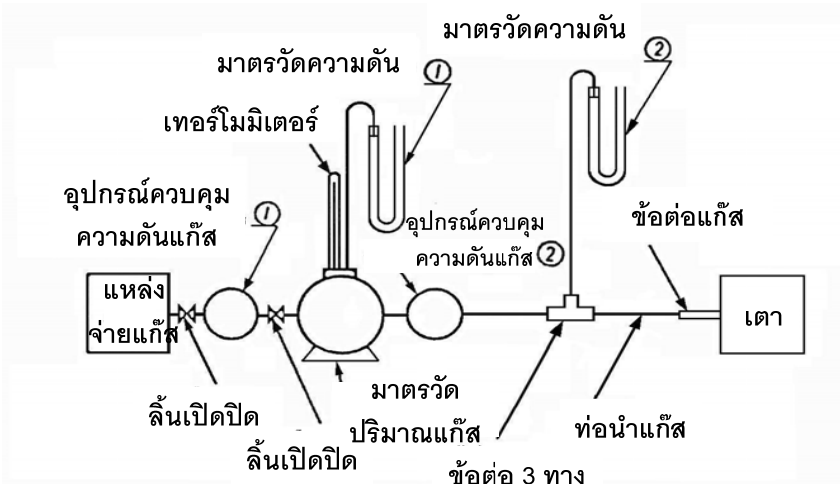
2.1.5 การหาค่าประสิทธิภาพเชิงความร้อน (Thermal efficiency, η_{th})

การหาค่าประสิทธิภาพของเตาแก๊สหุงต้มตามมาตรฐาน DIN EN 203-2, EN 203-1: 1992 หรือ EN 203-2: 1995 ต่างก็ใช้หลักการทดสอบโดยการต้มน้ำ (boiling Test) ทั้งสิ้น โดยในประเทศไทยเองได้กำหนดวิธีการทดสอบประสิทธิภาพเชิงความร้อนของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือน โดยใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. 2312-2549 ซึ่งใช้หลักการ boiling test เช่นกัน โดยมีรายละเอียดการทดสอบ คือ ก่อนการทดสอบต้องต่อเตาแก๊สเข้ากับมาตรปริมาณแก๊ส มาตรความดันแก๊ส อุปกรณ์ควบคุมความดันแก๊ส มาตรอุณหภูมิแก๊สและแหล่งจ่ายแก๊สให้เรียบร้อย ดังภาพที่ 2.6 ขั้นแรกติดเตาโดยเปิดเตาในอัตราการใช้แก๊สสูงสุด เป็นเวลา 15 นาที จึงปิดเตา หลังจากนั้นวางหม้ออะลูมิเนียมซึ่งใส่น้ำพร้อมฟาเทอร์โมคัปเปิลบนเตาแก๊ส ติดเตาในอัตราการใช้แก๊สสูงสุดต้มจนน้ำ จากอุณหภูมิเริ่มต้น 30°C ต้มจนมีอุณหภูมิสูงขึ้นเป็น 90°C ให้ปิดแก๊สและทำการกวนต่อไปจนได้อุณหภูมิสูงสุด วัดค่าการใช้แก๊สระหว่างการทดสอบและค่าต่าง ๆ และบันทึกผลนำค่าที่ได้จากการทดสอบแทนลงในสูตรการคำนวณประสิทธิภาพเชิงความร้อน [1]

$$\eta_{th} = \left\{ \frac{m \times C \times (T_2 - T_1)}{V \times LHV} \times \frac{273 + T_g}{298} \times \frac{101.3}{B + P_m - S} \right\} \times 100 \quad (2.5)$$

เมื่อ m คือ มวลของน้ำที่ใช้ในการทดสอบ (kg), C คือ ค่าความร้อนจำเพาะของน้ำที่ใช้ทดสอบ ซึ่งเท่ากับ $4.186 \times 10^{-3} \text{ MJ/kg} \cdot \text{K}$, T_1 คือ อุณหภูมิเริ่มต้นของน้ำ ($^\circ\text{C}$), T_2 คือ อุณหภูมิสุดท้าย

ของน้ำ ($^{\circ}\text{C}$), V คือ ปริมาณของแก๊สที่ใช้ทดสอบ (m^3), LHV คือ ค่าความร้อนทางต่ำของแก๊สทดสอบที่ใช้ (MJ/m^3) ที่ความดัน 101.3 kPa และอุณหภูมิ 25°C , T_g คือ อุณหภูมิของแก๊สทดสอบในมาตรวัด ปริมาณแก๊สในระหว่างทดสอบ ($^{\circ}\text{C}$), B คือ ความดันบรรยากาศในขณะทดสอบ (kPa), P_m คือ ความดันของแก๊สทดสอบในมาตรวัดปริมาณแก๊สในระหว่างทดสอบ (kPa) และ S คือ ความดันของไอน้ำอิ่มตัวที่ T_g (kPa) หาได้จากตารางที่ 2.2

ภาพที่ 2.6 การทดสอบหาประสิทธิภาพเชิงความร้อน [1]

ตารางที่ 2.2 ค่าความดันของไอน้ำอิ่มตัวที่ T_g $^{\circ}\text{C}$ [1]

อุณหภูมิ ($^{\circ}\text{C}$)	ความดัน (S) (kPa)	อุณหภูมิ ($^{\circ}\text{C}$)	ความดัน (S) (kPa)
0.15	0.661	52	13.51
2	0.697	57	17.19
7	0.990	62	21.67
12	1.387	67	27.13
17	1.917	72	33.13
22	2.617	77	41.63
27	3.531	82	51.00
32	4.712	87	62.09
37	6.221	92	75.14
42	8.132	97	90.40
47	10.530	100.15	101.33

2.1.6 แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อน

เตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีการเผาไหม้แบบเปิดจึงไม่สามารถนำความร้อนที่ได้จากการเผาไหม้มาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เนื่องจากการถ่ายเทความร้อนจากเปลวไฟไปยังภาชนะถูกจำกัดโดยการพาความร้อน (Convection) เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้มีประสิทธิภาพเชิงความร้อนไม่สูงเท่าที่ควรโดยจะอยู่ที่ประมาณร้อยละ 50 ดังนั้นจึงมีความพยายามในการเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อนของเตาแก๊สหุงต้มในหลายรูปแบบหรือหลายวิธีการโดยอาศัยอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งทุกรูปแบบหรือทุกวิธีการ อยู่บนแนวความคิดและหลักการใหญ่ ๆ เพียงสามประการคือ

1) ลดการสูญเสียความร้อน [6]

เนื่องจากการเผาไหม้ของเตาแก๊สหุงต้มในครัวเรือนเป็นการเผาไหม้แบบเปิด จึงมีการสูญเสียความร้อนจำนวนมากไปกับแก๊สไอเสียโดยการพาความร้อน ดังนั้นหากต้องการเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อน ต้องลดการสูญเสียความร้อนเนื่องจากการพาความร้อน จากแนวคิดดังกล่าว กระทรวงพลังงานจึงประดิษฐ์ฝาครอบแก๊สประสิทธิภาพสูง [6] ดังภาพที่ 2.7 เพื่อลดการสูญเสียความร้อนเนื่องจากการพาความร้อน โดยมีลักษณะและการใช้งานคือ ทำจากเหล็กใช้ครอบหัวเตาแก๊ส และเป็นขาตั้งภาชนะแทนที่ขาตั้งภาชนะเดิมที่ติดตั้งมากับเตาแก๊สหุงต้ม มีขนาดความสูง 8 cm ความกว้างวงนอก 30 cm ความกว้างวงใน 24 cm จากการทดสอบของกระทรวงพลังงานพบว่าทำให้ประสิทธิภาพเชิงความร้อนสูงขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 15 ซึ่งสามารถใช้ติดตั้งได้กับเตาแก๊สหุงต้มทั่วไป สะดวกและง่ายต่อการใช้งาน

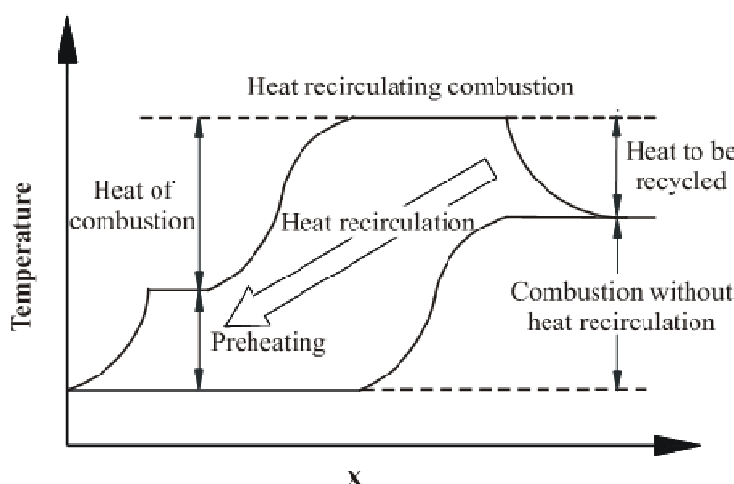

ภาพที่ 2.7 ฝาครอบแก๊สประสิทธิภาพสูง [6]

2) อุ่นอากาศ

การอุ่นอากาศก่อนการเผาไหม้ อาศัยหลักการการเผาไหม้ที่มีการหมุนเวียนความร้อน (heat-recirculating combustion) [7] ดังภาพที่ 2.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับอุณหภูมิการเผาไหม้ระหว่างระบบที่มีและไม่มีการหมุนเวียนความร้อน เมื่อพิจารณากรณีที่ไม่มี การหมุนเวียนความร้อน อากาศไหลเข้าทางด้านซ้ายมือของระบบ ผสมคลุกเคล้ากับเชื้อเพลิงและเกิดการเผาไหม้ โดยได้อุณหภูมิการเผาไหม้ปกติ ซึ่งแก๊สไอเสียจากการเผาไหม้จะไหลออกจากระบบทางด้านขวามือ โดยไม่มีการนำความร้อนจากแก๊สไอเสียมาหมุนเวียนใช้ในกระบวนการ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับระบบการเผาไหม้ที่มีการหมุนเวียนความร้อนจากแก๊สไอเสียมาอุ่นอากาศ (preheat)

ให้มีอุณหภูมิสูงกว่าอุณหภูมิห้องก่อนเข้าสู่การเผาไหม้ ทำให้ได้อุณหภูมิการเผาไหม้สูงกว่าปกติ ที่สภาวะเดียวกัน ซึ่งส่งผลทำให้การเผาไหม้ที่ได้มีความสมบูรณ์มากกว่าระบบการเผาไหม้ปกติ (conventional combustion) นอกจากนี้ยังทำให้ได้ค่าความเร็วในการเผาไหม้ (burning velocity) หรือความเร็วในกระบวนการเผาไหม้ระหว่างอากาศกับเชื้อเพลิงเร็วขึ้นและให้ความเข้มข้นการเผาไหม้สูง (high combustion intensity) นอกจากนี้ระบบการเผาไหม้ที่มีการหมุนเวียนความร้อน ยังช่วยขยายขอบเขตการเผาไหม้ได้ (flammability limits) กว้างขึ้น ทำให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเผาไหม้เชื้อเพลิงที่มีค่าความร้อนต่ำมาก ๆ ซึ่งไม่สามารถเผาไหม้ในอุปกรณ์เผาไหม้แบบปกติได้

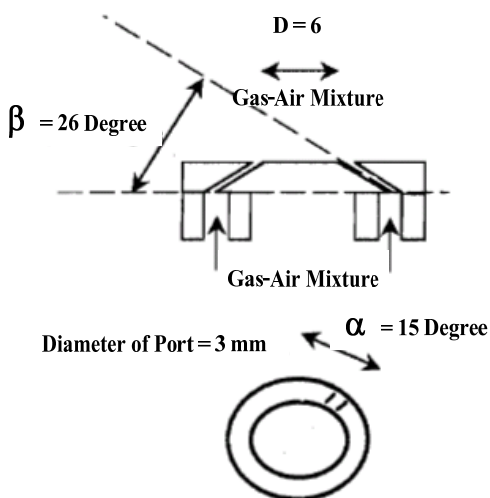

ภาพที่ 2.8 การเปรียบเทียบอุณหภูมิการเผาไหม้ชนิดที่มีและไม่มี การหมุนเวียนความร้อน [7]

3) ปรับปรุงลักษณะการฉีดแก๊สของหัวเตา

การปรับปรุงลักษณะการฉีดแก๊สของหัวเตา ทำได้โดยการปรับปรุงจากหัวเตาแบบเดิม (conventional burner) เปลี่ยนมาเป็นหัวเตาที่มีการหมุนวนดังภาพที่ 2.9 พบว่า swirl burner ที่ให้ประสิทธิภาพเชิงความร้อนสูงสุดมีลักษณะเฉพาะคือ มุมเงย (β) เท่ากับ 26 องศา มุมเอียง (α) เท่ากับ 15 องศา โดยประสิทธิภาพเชิงความร้อนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 6 ซึ่งเป็นผลจากการหมุนวนของเปลวไฟ โดยแรงเฉื่อยขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อการเผาไหม้และการถ่ายเทความร้อน คือเพิ่มระยะเวลาในการผสมของเชื้อเพลิงและอากาศ ซึ่งทำให้เกิดการเผาไหม้ที่สมบูรณ์มากขึ้น เพิ่มเวลา และผิวสัมผัสในการสัมผัสของเปลวไฟกับภาชนะ ซึ่งเป็นการเพิ่มค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อน และเพิ่มการดึงดูดอากาศส่วนที่สอง (secondary air) ทำให้การเผาไหม้สมบูรณ์มากขึ้น

จากการพิจารณาหลักการปรับปรุงลักษณะการฉีดแก๊ส สรุปได้ว่าเป็นหลักการที่เน้นการปรับปรุงการไหลของอากาศส่วนที่สอง (secondary air) ที่จะใช้ในการเผาไหม้และปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม นั่นเอง

ภาพที่ 2.9 หัวเผาไหม้ที่มีการหมุนวน (swirl burner) [8]

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Yoshizawa และ Echigo [9] ได้ทำการศึกษาดังผลของการแผ่รังสีในอุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนโดยใช้วัสดุพรุน (Porous medium) เป็นตัวแลกเปลี่ยนความร้อนและพลังงานที่ถูกปล่อยออกมาจากการเผาไหม้จะถูกเปลี่ยนไปเป็นพลังงานการแผ่รังสีความร้อน จุดประสงค์ในงานวิจัยนี้ ก็เพื่อที่จะพัฒนาอุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนโดยการแผ่รังสีความร้อน (radiant heater) ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นโดยการพยายามทำให้อุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนสามารถที่จะเปลี่ยนพลังงานที่ได้จากการเผาไหม้ทั้งหมดไปเป็นพลังงานการแผ่รังสีความร้อนโดยอาศัยหลักการของวัสดุพรุน ชุดอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลองนี้จะประกอบไปด้วยส่วนหลัก ๆ 2 ส่วนคือ หัวพ่นไฟ (burner) และ อุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อน (heat exchanger) ซึ่งจากการทดลองทำให้ทราบว่าอุณหภูมิภายในอุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนโดยการแผ่รังสีความร้อน (radiant heater) นั้น โดยส่วนใหญ่ จะถูกควบคุมโดยการแผ่รังสีความร้อนจากตัวของวัสดุพรุน ดังนั้นจากการทดลองนี้สามารถสรุปได้ว่าค่าประสิทธิภาพของการเปลี่ยนพลังงานที่ได้จากการเผาไหม้ไปเป็นพลังงานการแผ่รังสีความร้อนของอุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนโดยการแผ่รังสีความร้อน (radiant heater) นี้ จะมีค่าเพิ่มขึ้น และมีค่าสูงสุดถึง 88%

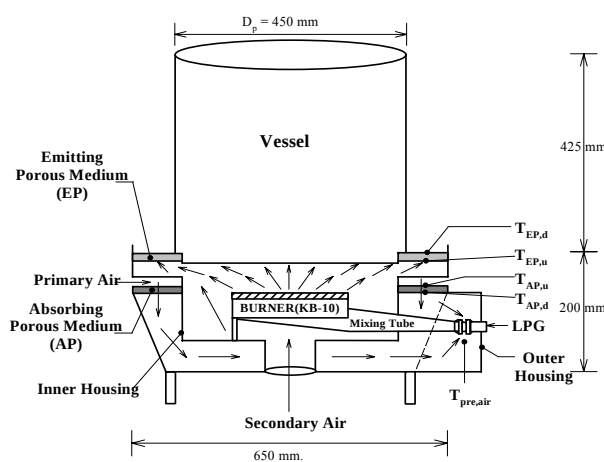
Jugjai และ Sanijai [10] ได้ทำการศึกษาดังปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพทางความร้อนใน Porous Radiant Recirculated Burner (PRRB) โดยที่ในงานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อที่จะปรับปรุงให้เตาแก๊สหมุนวนที่ใช้ในครัวเรือนทั่ว ๆ ไปให้มีประสิทธิภาพทางความร้อนเพิ่มขึ้นโดยการทำให้อุณหภูมิของการเผาไหม้ภายในเตามีค่าสูงขึ้นควบคุมให้มีการหมุนเวียนของพลังงานความร้อนจากไอเสียที่เกิดจากการเผาไหม้น่ากลับมาอุ่น (Preheat) อากาศก่อนที่จะเข้าไปผสมกับเชื้อเพลิงภายในห้องเผาไหม้โดยอาศัยหลักการของการแผ่รังสีความร้อนของวัสดุพรุน ในการทดลองนี้ทำให้ทราบว่าอุณหภูมิของอากาศที่จะเข้ามาผสมกับเชื้อเพลิงในห้องเผาไหม้ที่มีการอุ่น อากาศก่อนจะมีค่าสูงถึง 210°C และผลของการอุ่นอากาศที่จะเข้ามาผสมกับเชื้อเพลิงในห้องเผาไหม้นั้นยังพบว่าการอุ่นอากาศ

ที่อากาศปฐมภูมิ (primary air) นั้นทำให้เตา PRRB มีประสิทธิภาพสูงกว่าการอุ่นอากาศที่อากาศทุติยภูมิ (secondary air) ซึ่งมีผลทำให้อุณหภูมิของอากาศปฐมภูมิสูงกว่าอากาศทุติยภูมิ ดังนั้นในการอุ่นอากาศที่จะเข้าผสมกับเชื้อเพลิงที่อากาศปฐมภูมิจะมีความสำคัญมากกว่าการอุ่นอากาศที่อากาศทุติยภูมิและจากการทดลองจึงได้ข้อสรุปว่าเตาแก๊สแบบ PRRB จะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเตาแก๊สที่ใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไปในปัจจุบันเนื่องจากในเตาชนิดนี้จะมีการอุ่นอากาศให้มีอุณหภูมิสูงขึ้นก่อนการเผาไหม้ ซึ่งจากหลักการนี้เองทำให้เราสามารถที่จะพัฒนา เพื่อนำไปใช้ในการออกแบบเตาแก๊สหุงต้มที่ใช้กันภายในครัวเรือนได้ต่อไป

วิเชียร ตรีเวชอักษร [11] ศึกษาทฤษฎีการเผาไหม้ รวมถึงการเผาไหม้ของเตาหุงต้ม LPG เพื่อพัฒนาและปรับปรุงเตาหุงต้มแอลพีจีแบบมาตรฐาน (conventional burner, CB) ให้เป็นแบบ swirling burner พบว่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนสูงขึ้นกว่าเดิม โดยอาศัยผลของการ swirl burner เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการถ่ายเทความร้อนเนื่องจากการพาและเหนี่ยวนำอากาศส่วนที่สอง (secondary air) รวมถึงการเก็บกลับความร้อนด้วยระบบอุ่นอากาศและการปรับปรุงฐานตั้งภาชนะให้เหมาะสมและมีการสูญเสียความร้อนน้อยที่สุด ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้ใช้เตาหุงต้มแอลพีจีแบบมาตรฐานเป็นต้นแบบในการศึกษา โดยในการทดลองเพื่อหาค่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนอ้างอิงตามมาตรฐานอังกฤษ (BS 2491) จากการทดลองพบว่า เตาหุงต้มที่ใช้โดยทั่วไปเป็นเตาแบบ radial flow slotted-burner มีค่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ ประมาณ 35% ตลอดช่วงการใช้งาน แต่เมื่อปรับเปลี่ยนมาใช้หัวเตาแบบ Swirl burner พบว่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก โดยมีค่าสูงสุดประมาณ 51% ซึ่งเป็นผลมาจากการหมุนวนก่อให้เกิดผลดีในการเผาไหม้ และถ่ายเทความร้อนดังนี้ คือ เพิ่มปริมาณอากาศส่วนที่สองให้มากขึ้น เพิ่มเวลาในการเผาไหม้และค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าของเตาแบบเดิม จึงเป็นผลให้ประสิทธิภาพเชิงความร้อนสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและเมื่อปรับปรุงประสิทธิภาพเชิงความร้อนให้สูงขึ้น โดยการใช้ฐานตั้งภาชนะที่มีน้ำหนักเบา การเพิ่มระบบอุ่นอากาศส่วนที่สอง และระบบหมุนเวียนความร้อนโดยการแผ่รังสีความร้อนกลับสู่ภาชนะพบว่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนจะเพิ่มสูงขึ้นอีก 3-4% อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการทดลองไม่ได้มีการตรวจวัดปริมาณมลพิษที่ปล่อยจากการเผาไหม้ ทำให้ไม่ทราบประสิทธิภาพการเผาไหม้และความปลอดภัยในการใช้งานของเตาชนิดนี้

ณัฐวุฒิ รังสิมันตุชาติ [12] ได้นำเอาเทคโนโลยีวัสดุพูนมาประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมประสิทธิภาพเชิงความร้อนของเตาแก๊สหุงต้ม แสดงในภาพที่ 2.10 เนื่องจากวัสดุพูนมีลักษณะเด่นคือ สามารถเป็นได้ทั้งตัวรับความร้อนและตัวแผ่รังสีความร้อนจึงสามารถใช้เป็นอุปกรณ์แลกเปลี่ยนความร้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการทดลองใช้หัวเตาฟู่ KB - 10 ที่มีขายอยู่ตามท้องตลาดมาประกอบเข้ากับโครงสร้างของเตาที่ทำขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อน จากการทดลองพบว่าสามารถเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อนให้สูงขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 12 และคิดเป็นอัตราการประหยัดโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 30 เมื่อเปรียบเทียบกับเตา KB - 10 ที่ใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไป และในการทดลองนี้ยังได้มีการพัฒนาให้เตาแก๊สหุงต้มนี้มีค่าประสิทธิภาพเพิ่มสูงขึ้นไปอีกโดยการปรับปรุงหัวเผาให้เปลวไฟที่พุ่งออกมีลักษณะของการหมุนวนเข้าสู่ศูนย์กลาง และจากการทดลองพบว่าสามารถเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อนให้สูงขึ้นได้โดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 20 เมื่อเปรียบเทียบกับเตาแบบ swirl burner ที่ยังไม่ได้มีการประกอบเข้ากับโครงสร้างที่ออกแบบไว้

และเมื่อเปรียบเทียบกับเตา KB - 10 ที่ใช้กันอยู่ทั่วไป พบว่าสามารถเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อนให้สูงขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 30 และคิดเป็นอัตราการประหยัดโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 51 จากการทดลองของ ณัฐวุฒิ จะศึกษาเฉพาะหัวเตาวงนอกเท่านั้น (ลักษณะทั่วไปของเตาแก๊สขนาด KB - 10 จะมีหัวเตา 2 วง คือวงในและวงนอก) ซึ่งหัวเตาวงในยังคงเป็นหัวเตาแบบ CB อยู่ และยังไม่ได้มีการศึกษาถึงระยะห่างรูแก๊สออก รวมไปถึงขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของรูแก๊สออก ซึ่งจะมีผลต่อลักษณะของเปลวไฟ และการคิดประสิทธิภาพเชิงความร้อนจะเป็นตามกฎข้อที่ 1 ของเทอร์โมไดนามิกส์ ซึ่งจะได้มองถึงคุณภาพของพลังงานที่นำมาใช้หมุนเวียนความร้อน

ภาพที่ 2.10 เตาแก๊สประสิทธิภาพสูงของ ณัฐวุฒิ รังสมันตุชาติ [12]

Dong และคณะ [13] ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของระยะห่างระหว่างหัวเผากับกันภาชนะ (H) ที่เหมาะสมกับขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของหัวเผา (d) ซึ่งหัวเผาที่นำมาใช้ทดสอบเป็นแบบ slot จำนวน 1 หัวเผา โดยเงื่อนไขการทดลองจะทำการปรับค่า Reynolds number (Re) จาก 800 ถึง 1,700 และปรับระยะ H จาก $2d_e$ ถึง $12d_e$ โดยใช้เชื้อเพลิง บิวเทน พบว่าที่ตำแหน่ง $H/d = 6$ จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนที่ดีที่สุด และที่บริเวณแกนกลางของเปลวไฟจะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนที่ต่ำเนื่องจากตรงแกนกลางไม่เกิดการเผาไหม้ (cool central core) ซึ่งจะเกิดเหตุการณ์ลักษณะนี้สองกรณี คือ $Re < 1,500$ หรือที่ระยะ $H/d_e < 4$

Dong และคณะ [14] ทำการศึกษาเหมือนกับ [13] แต่ว่าเปลี่ยนจำนวนหัวเผาจาก 1 หัว มาเป็น 2 หัว โดยจะพบว่านอกจากระยะ H ที่มีผลกระทบท่ออัตราการถ่ายเทความร้อนแล้วยังมีระยะห่างระหว่างทางออกของแก๊ส (Jet-to-Jet Spacing, S) ซึ่งมีผลกระทบท่ออัตราการถ่ายเทความร้อนด้วยเช่นกัน โดยในการทดลองจะทำการปรับเปลี่ยนค่า S/d_e จาก 0.9 ถึง 4.1 และค่า H/d_e จาก 1 ถึง 6 และค่า $Re = 800$ คงที่ตลอดการทดลอง ซึ่งจากการทดลองพบว่าที่ $S/d_e = 2$ และ $H/d_e = 1$ จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยสูงสุด และอัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยจะลดลงเมื่อ H/d_e เพิ่มขึ้น

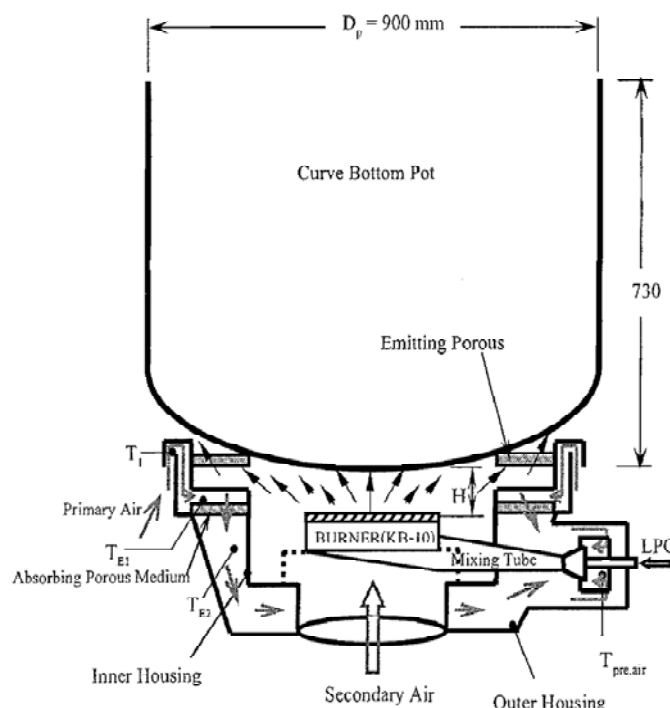
Dong และคณะ [15] ก็ยังทำการศึกษาเกี่ยวกับค่า H/d และ S/d เหมือนกับ [14] แต่จะทำการเปลี่ยนลักษณะของหัวเผาจาก slot มาเป็นท่อกลม และเพิ่มจำนวนหัวเผาจากเดิม 2 หัวเผา มาเป็น 3 หัวเผา พบว่าที่ $H/d = S/d = 5$ จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยสูงสุด และที่ $H/d = 2$ และ $S/d = 2.6$ จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยต่ำสุดและนอกจากนี้ยังพบว่า ที่ตำแหน่งเปลวไฟตรงกลางที่ชนกับกันภาชนะจะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยสูงกว่าเปลวไฟ ที่มีหัวเผาเดียวซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าถ้าเป็นหัวเผหลาย ๆ หัว จะมีการส่งเสริมการเผาไหม้ระหว่าง หัวเผา ซึ่งจะช่วยให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเพิ่มขึ้นมากกว่าหัวเผาเดียว

Dong และคณะ [16] ดำเนินงานวิจัยที่เหมือนกับ [15] แต่ต่างกันที่จำนวนหัวเผา โดยจะมีจำนวนลดลงจาก 3 หัวเผาเป็น 2 หัวเผา พบว่าที่ S/d น้อย ๆ ($S/d = 2.6$) เปลวไฟที่จะรวมตัวกันเป็นเปลวเดี่ยวแทนที่จะเป็น 2 เปลวตามจำนวนหัวเผา ซึ่งให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยนั้นลดลง อันเนื่องมาจากการขาดหายไปของการส่งเสริมการเผาไหม้ แต่ถ้า S/d เพิ่มมากขึ้น ($S/d = 6$ ถึง 10) จะทำให้เปลวไฟจะแยกออกจากกัน และมีการส่งเสริมการเผาไหม้ระหว่างเปลวไฟด้วยกัน ซึ่งจะทำให้ให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้นและเมื่อ H/d มีค่าน้อย ๆ ($H/d = 2$) จะให้การส่งเสริมการเผาไหม้โดนทำลาย แต่จะดีขึ้นเมื่อเพิ่ม H/d โดยที่ $H/d = 6$ จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยสูงสุด แต่เมื่อเพิ่ม H/d มากกว่า 6 ขึ้นไป ($H/d = 7$) จะให้อัตราการถ่ายเทความร้อนเฉลี่ยลดลง

X.Q. Huang และคณะ [17] ศึกษา heat flux บนแผ่น plate ของเปลวไฟ ทรงกระบอกชนิดผสมกันมาก่อนพุ่งชนแผ่น plate โดยทำการปรับปรุงเปลวไฟให้เป็นแบบหมุนวน ใช้ butane เป็นเชื้อเพลิง ค่า Re อยู่ในช่วง $800 - 1,700$ ซึ่งเป็นการไหลแบบ laminar, ϕ เป็น 1 ระยะระหว่าง nozzle ถึง plate (z) ตั้งแต่ $1.5 - 4$ จากการศึกษาพบว่าค่า heat flux ที่กระจายตัว อยู่บนแผ่น plate จะ uniform มากกว่า ที่ทุกค่าของ z และค่า Re ต่าง ๆ และยังพบว่าที่ตำแหน่ง stagnation point จะให้ค่า heat flux ที่สูงเมื่อเทียบกับเปลวไฟที่ไม่หมุนวน

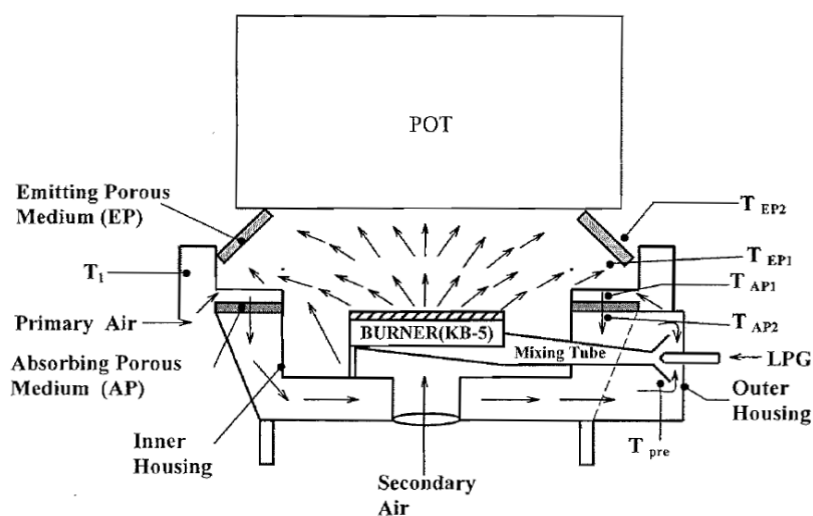
วสันต์ โยคเสนะกุล [18] นำแนวทางจาก ญัฐติ รังสิมันตุชาติ [12] มาพัฒนาต่อ โดยการศึกษาในครั้งนี้ จะใช้เตาแก๊สขนาด KB – 10 ที่มีขายในท้องตลาดมาทำการดัดแปลงหัวเผาจาก CB เป็น SB แล้วนำมาประกอบเข้ากับโครงสร้างที่มีการหมุนเวียนความร้อน (Porous Radiant Recirculated Burner, PRRB) ดังแสดงในภาพที่ 2.11 จากการทดลองพบว่าหัวเผาแบบ CB มีระยะห่างระหว่างหัวเผากับกันภาชนะ (H) ที่เหมาะสมอยู่ที่ 63.5 mm (2.5 in) ในทุก ๆ ภาพร่าง ภาชนะโดย η_{th} สูงสุดของภาชนะกันโค้ง ภาชนะกันแบน และกระทะ อยู่ที่ร้อยละ 33.24, 35.83 และ 31.01 ตามลำดับ และเมื่อเปลี่ยนเป็น PRRB (SB) ซึ่งมีระยะ H ของแต่ละภาชนะไม่เท่ากัน โดยภาชนะกันโค้งมี $H = 127 \text{ mm}$ (5 in) η_{th} สูงสุดร้อยละ 45.02 ภาชนะกันแบนมี $H = 165 \text{ mm}$ (6.5 in) η_{th} สูงสุด ร้อยละ 44.27 และกระทะมี $H = 114.3 \text{ mm}$ (4.5 in) η_{th} สูงสุดร้อยละ 43.38 ซึ่งพบว่า η_{th} ของ PRRB (SB) เพิ่มขึ้นในทุก ๆ ภาชนะ เนื่องจากอิทธิพลของการหมุนเวียนความร้อน และปริมาณ CO ต่ำสุดของ PRRB (SB) ของทุก ๆ ภาชนะโดยภาชนะกันโค้งมี $CO = 72.72 \text{ ppm}$ ภาชนะกันแบนมี $CO = 140.3 \text{ ppm}$ และ PRRB (SB) มีการประหยัดพลังงานสูงสุดที่ร้อยละ 30.65 ของภาชนะกันโค้ง ภาชนะกันแบนประหยัดพลังงานสูงสุดร้อยละ 25.13 และกระทะประหยัดพลังงาน ได้สูงสุดร้อยละ 26.47 นอกจากนั้นยังมีการวิเคราะห์ Exergy ของระบบที่ไม่มีและมีการหมุนเวียน

ความร้อน โดยทำการคำนวณที่อัตราส่วนสมมูล (ϕ) เท่ากับ 1 พบว่าระบบที่ไม่มีการหมุนเวียนความร้อนจะมี $X_{\text{destroyed}}$ (Exergy ที่เกิดจากกระบวนการย้อนกลับไม่ได้ของระบบ) มากกว่าระบบที่มีการหมุนเวียนความร้อน โดย $X_{\text{destroyed}}$ จะมีค่าลดลง เมื่ออุณหภูมิของอากาศส่วนแรกมีค่าสูงขึ้น และประสิทธิภาพตามกฎข้อสองทางเทอร์โมไดนามิกส์ (η_{II}) ของระบบที่ไม่มีการหมุนเวียนความร้อนของภาชนะก้นโค้ง ภาชนะก้นแบน และกระทะ อยู่ที่ร้อยละ 65.78, 65.82 และ 65.91 ตามลำดับ และของระบบที่มีการหมุนเวียนความร้อนของภาชนะก้นโค้ง ภาชนะก้นแบน และกระทะ อยู่ที่ร้อยละ 72.78, 73.17 และ 72.27 ตามลำดับ

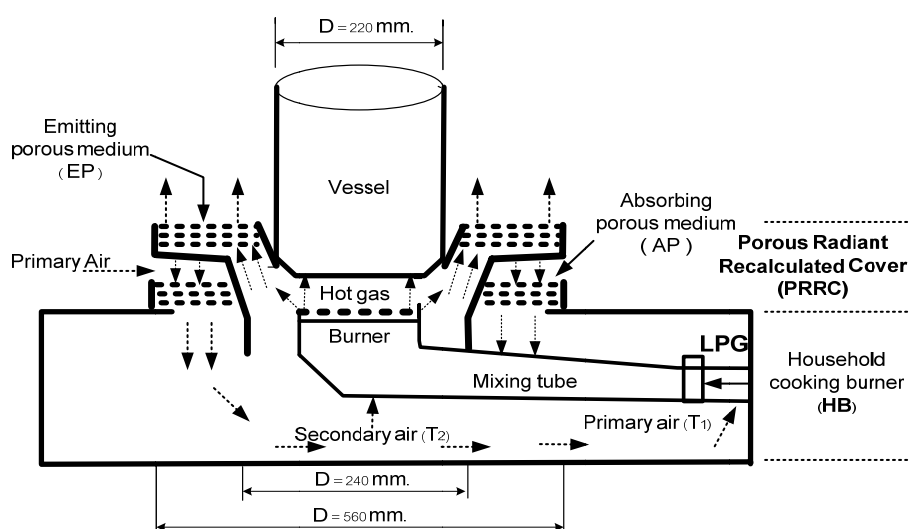
ภาพที่ 2.11 เตาแก๊สประสิทธิภาพสูงของ วสันต์ โยชนะกุล [18]

จารุณี จาบลาง [19] นำแนวทาง วสันต์ โยชนะกุล [18] มาศึกษาพัฒนาดังแสดงในภาพที่ 2.12 โดยใช้เตาแก๊สขนาด KB - 5 หัวไป (conventional burner, CB) ที่มีใช้กันอย่างแพร่หลายทั้งในครัวเรือนและตามแหล่งร้านอาหารขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ แต่ประสิทธิภาพเชิงความร้อน (η_{th}) ประมาณร้อยละ 35 ซึ่งค่อนข้างต่ำ ดังนั้นงานวิจัยนี้จะได้ทำการพัฒนาเตาแก๊ส KB - 5 ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นโดยแบ่งการพัฒนาออกเป็นสองส่วนโดยส่วนแรกจะทำการพัฒนาหัวเผาจากแบบทั่วไป (CB) ซึ่งมีเปลวไฟไหลตามรัศมี มาเป็นแบบหมุนวน (swirl burner, SB) ซึ่งจะให้ลักษณะของเปลวไฟหมุนวนเข้าสู่ศูนย์กลาง ส่วนที่สองทำการพัฒนาอีกขั้นหนึ่ง คือนำเตาแก๊ส KB - 5 มาใช้ควบคู่กับ (Porous Radiant Recirculated Burner, PRRB) โดยอาศัยหลักการหมุนเวียนความร้อนจะกระทำกับภาชนะสองแบบ คือ หม้อ (ภาชนะก้นแบน) กระทะ (ภาชนะก้นโค้ง)

ภาพที่ 2.12 เตาแก๊สประสิทธิภาพสูงของ จารุณี จากกลาง [19]

จรินทร์ เจนจิตต์ [20] ศึกษาการประยุกต์ใช้วัสดุพรุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเชิงความร้อนของเตาแก๊สในครัวเรือน โดยออกแบบ Porous Radiant Recirculated Cover (PRRC) ติดตั้งกับเตาแก๊สหุงต้มแบบมาตรฐาน (household cooking burner, HB) ดังภาพที่ 2.13 เมื่อทำการติดตั้งฝาครอบชนิดวัสดุพรุน PRRC (EP4+AP4) พบว่า η_{th} เพิ่มขึ้นจากเดิมเป็น 48% คิดเป็น Energy saving สูงสุดเท่ากับ 14.58 % ซึ่งจากการทดลองพบว่า การติดตั้งฝาครอบชนิดวัสดุพรุน PRRC (EP4+AP4) ไม่เพียงแต่เพิ่ม η_{th} ยังสามารถลดปริมาณมลพิษ CO, NO_x ให้มีค่าสูงสุดไม่เกิน 124 ppm และ 120 ppm ในขณะที่ปริมาณ CO ของ HB ในเตาที่ติดตั้ง LPB-FP มีค่าสูงสุดไม่เกิน 347 ppm และ 140 ppm ตามลำดับ ส่วนปริมาณ NO_x มีค่าไม่เกิน 90 ppm และ 120 ppm

ภาพที่ 2.13 เตาแก๊สประสิทธิภาพสูงของ จรินทร์ เจนจิตต์ [20]